Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 105 092 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan.
Op 17 juni 2012 werd uw echtgenoot R.S. gevraagd om te komen werken in het restaurant Harsnakar. Tijdens zijn werkzaamheden was hij getuige van een schermutseling over kledij tussen V.A., afdelingshoofd van het hospitaal en de lijfwachten / portiers van het restaurant. Deze ruzie over kledij mondde uit in een schietincident.
Drie dagen later op 20 juni 2012 werd uw man opnieuw door de lijfwachten opgeroepen om te komen werken in het restaurant.
Hij werd die dag gewaarschuwd en men liet hem verstaan dat hij door de politie / rechtbank zou worden opgeroepen. Daar moest hij van hen verklaren dat V.A. als eerste had geschoten en dat de lijfwachten uit zelfverdediging hadden teruggeschoten. V.A. overleed aan zijn verwondingen op 29 juni 2012.

Op 5 juli 2012 ontving uw echtgenoot een convocatie. Hij moest over het incident gaan getuigen op de rechtbank op 16 juli 2012.
Echter op 11 juli kwamen lijfwachten bij jullie thuis op bezoek. Uw man werd geslagen en uw zoon kreeg een slag tegen zijn neus.
Opnieuw werd uw echtgenoot gewaarschuwd en eisten men dat hij voor de rechtbank zou verklaren dat de lijfwachten enkel uit zelfverdediging hadden gehandeld.
Uw man ging niet naar de rechtszitting op 16 juli.
Op 7 augustus 2012 ontving uw echtgenoot een tweede convocatie. Hij werd opnieuw opgeroepen om te getuigen op de rechtszitting van 17 augustus 2012.
Uw echtgenoot besloot om wel te gaan getuigen op 17 augustus 2012 en op de rechtszitting de waarheid te vertellen. De dag daarop had uw man een afspraak met H., een goede vriend van hem en jullie jerets (pastoor), jullie zijn immers Getuigen van Jehovah.
Later die dag komt H. bij u langs met de vraag waar uw man was, daar hij niet was komen opdagen op de afspraak.
Sinds 18 augustus 2012 is uw man verdwenen en hebt u geen nieuws meer over hem. H. bracht u en uw zoon dezelfde avond nog naar een geloofszuster van u, genaamd Ha.. Bij Ha. verbleven u en uw zoon gedurende een maand. In dezelfde periode regelde jullie jerets, H.de reis naar Europa. U bleef samen met uw zoon wachten bij Ha. tot als u nieuws zou vernemen over uw echtgenoot, maar u verneemt geen nieuws.
Op 24 september 2012 reisden jullie naar Lvov waar jullie een maand verbleven. In die maand regelden de smokkelaars Russische reispaspoorten voor u en uw zoon. Op 7 november verlieten jullie Lvov en reisden jullie met een bus en auto door naar België.
Jullie komen op 9 november 2012 in België toe, waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering
U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omwille van uw vrees voor de portiers/lijfwachten van het restaurant waar uw man getuige was van een schietincident (CGVS p. 4, 9, 11).
Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.
Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot verdween op 18 augustus 2012, de dag nadat hij op de rechtbank was gaan getuigen over een schietincident in het restaurant Harsnakar op 17 juni 2012. U vernam sinds die dag geen nieuws meer over uw echtgenoot (CGVS p. 4, 11).
Vastgesteld moet worden dat u betreffende de verdwijning van uw echtgenoot, geen enkele stap heeft gezet om deze verdwijning te melden en hulp te vragen via vrienden, via uw geloofsgemeenschap, via de politie.
U verklaarde dat u niets had ondernomen, dat u enkel had afgewacht.
U had geen contact opgenomen met de politie omdat uw jerets u dat had afgeraden (CGVS p 4).
Op de vraag waarom u niet naar de politie zou kunnen stappen antwoordde u dat u het niet wist, dat u niet kon gaan omdat uw jerets neen had gezegd (CGVS p. 5, 13, 15).
Opgemerkt moet worden dat het niet aannemelijk is dat u in Armenië na de verdwijning van uw echtgenoot geen enkele stap ondernam om informatie over uw echtgenoot te bekomen of dat u enige zoektocht zou ondernemen om uit te vissen waar uw echtgenoot was en in welke omstandigheden, ook al werd u aangeraden een afwachtende houding aan te nemen.
Verder dient erop gewezen te worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om aangaande de vervolgingsproblemen meer informatie te bekomen.
U verklaarde dat een rechtszaak voor moord werd opgestart over dit schietincident en dat portiers/lijfwachten en medewerkers van het restaurant werden gearresteerd. Uw echtgenoot werd twee maal opgeroepen om te komen getuigen in deze rechtszaak (CGVS p. 10, 11, 12).
Echter u kon niet aangeven hoever de rechtszaak was geëvolueerd. U had geen vragen gesteld over de rechtszaak, noch tijdens uw verblijf in Armenië, noch nadat u Armenië had verlaten (CGVS p. 12).
Het is niet aannemelijk dat u over deze rechtszaak geen informatie hebt bekomen, daar uw echtgenoot na zijn getuigenis in deze zaak is verdwenen.
De verdwijning van uw echtgenoot is de directe aanleiding voor uw vertrek uit Armenië.
Bovendien, gezien u aangaf dat de daders werden opgepakt en dat er een rechtszaak was, is het redelijk te verwachten dat u informatie over de het vonnis en de uitvoering van het vonnis zou bekomen zodat u een inschatting kan maken van het risico dat u zou lopen in Armenië.
Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en meerdere pogingen

onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, zodat hij een inschatting kan maken van het risico op vervolging.
Ook na uw vertrek uit Armenië ondernam u onaannemelijk weinig stappen om meer informatie te verzamelen over uw echtgenoot.
U vroeg wel, als u contact had met uw jerets of zus, of zij nog nieuws hadden over uw man, echter ook zij hadden geen nieuws (CGVS p. 4).
Maar op de vraag welke stappen u of anderen hadden ondernomen om meer informatie te bekomen, antwoordde u dat er geen stappen werden gezet, dat niemand iets kon doen behalve afwachten (CGVS p. 5, 15). Van een persoon die haar land van herkomst heeft verlaten omwille van de verdwijning van haar man, is het redelijk te verwachten dat zij na haar aankomst in België enige stappen onderneemt en tracht informatie te bekomen over haar echtgenoot, zijn verblijfplaats of omstandigheden.
Uw totaal gebrek aan enig initiatief om uw man te zoeken of informatie over hem te bekomen, doet verder twijfels rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.
Bovendien moet opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs kon voorleggen van uw asielrelaas.
Nochtans sprak u tijdens uw gehoren over convocaties die jullie ontvingen en een rechtszaak die na het schietincident werd opgestart (CGVS p. 10, 11, 12).
Het is redelijk te verwachten dat u, gezien er documenten zijn die uw asielrelaas kunnen staven en gezien u nog steeds contacten onderhoudt met personen uit uw land van herkomst, dat u bewijsstukken zou kunnen voorleggen.
Een volledig gebrek aan een begin van bewijs ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.
Eveneens moet vastgesteld worden dat u geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen van uzelf, uw zoon of uw echtgenoot.
Het ontbreken van ieder begin van bewijs van jullie identiteit ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.
Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn.
U verklaarde met een toeristische bus van uit Lvov, Oekraïne de Europese Unie te zijn binnen gereisd.
U gaf aan dat u en uw zoon de Europese Unie binnen kwamen met Russische reispaspoorten. U had deze paspoorten niet gezien.
U wist enkel dat u moest zeggen dat jullie Anya en Mers waren, wanneer jullie iets werden gevraagd.
De achternamen die in de paspoorten stonden werden jullie niet meegedeeld.
Jullie Armeense paspoorten werden door de smokkelaars bij gehouden omdat jullie niet het volledige bedrag voor de reis hadden betaald.
U verklaarde dat u niet weet via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch afspraken (CGVS p. 6, 7).
Uw uitleg overtuigt niet.
Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur of de smokkelaars het risico zouden nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder u informatie te geven over alle en volledige persoonsgegevens in de gebruikte reispaspoorten.
Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.
Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u niet meer persoonsgegevens van het gebruikte reispaspoort werden meegedeeld.
Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.
Deze vaststelling is zwaarwichtig wordt bovendien ondersteund daar u geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen.
U verklaarde weliswaar dat uw Armeens paspoort door de smokkelaars werden bijgehouden omdat jullie het volledige reisbedrag nog niet hadden betaald (CGVS p. 6, 8), echter deze uitleg overtuigt niet, daar uw jerets het overblijvende bedrag nog ging vereffenen.
In ieder geval had u ter staving van uw identiteit ook andere documenten kunnen voorleggen waaruit uw identiteit zou kunnen blijken, zoals geboorteakte of huwelijksakte.
Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 februari 2013 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een schending van de (zie het verzoekschrift, p. 2) "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*".
Verzoekster vat de bestreden beslissing samen, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft over het zorgvuldigheidsbeginsel, over de materiële motiveringsplicht en over het redelijkheidsbeginsel.
Zij herhaalt kort haar feitenrelaas.
Volgens verzoekster zijn de motieven die de commissaris-generaal opgeeft, (zie p. 4) "*niet dienstig om de bestreden beslissing te verantwoorden*".
Verzoekster wijst vervolgens op enkele arresten van de Raad van State omtrent het voordeel van de twijfel en omtrent de zwaarwichtigheid van lacunes en niet-overtuigende elementen.
Verzoekster merkt op dat in de beslissing (zie p. 4) "*geen tegenstrijdigheden of leugenachtige elementen* (worden) *opgelijst; minstens heeft de verzoekende partij deze ter zitting rechtgezet* (sic)".

Zij besluit dat de commissaris-generaal (zie p. 4) "*op geen enkele manier het asielrelaas van de verzoekende partij* (heeft) *kunnen ontkrachten*". Volgens verzoekster wordt haar asielrelaas niet betwist, formuleert de commissaris-generaal (zie p. 4) "*geen tegenargumenten*" en doet hij "*hiervoor zelfs geen aanstalten*" en is ze het slachtoffer van willekeur.
Dat vaststelling in de beslissing dat zij onvoldoende moeite heeft gedaan om haar man te zoeken, is volgens haar een gevolg van het feit dat zij een diepgelovige Getuige van Jehova is en dat zij de jerets blindelings geloofd heeft. Zij voegt er nog aan toe dat zij (zie p. 4) "*laagopgeleid is en van nature naïef is*" en dat zij tot op de dag van vandaag bijna uitsluitend contact heeft met haar jerets, waardoor zij (zie p. 4) "*met handen en voeten gebonden* (is) *aan hem betreffende de zoektocht in Armenië betreffende haar man*". Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden (zie p. 5) "*met de afhankelijkheid van de verzoekende partij van haar Jerets*".
Tegen de vaststelling in de beslissing dat verzoekster onvoldoende informatie kan verschaffen over de rechtszaak van haar man, verweert zij zich door erop te wijzen dat zij kort na diens verdwijning Armenië heeft verlaten; zij vraagt zich af (zie p. 5) "*hoe zij dan in godsnaam aan informatie* (zou) *moeten geraken?*". Bovendien zo stelt zij toont de commissaris-generaal niet aan dat haar familie over meer informatie zou beschikken over de rechtszaak en de gevolgen ervan.
Wat betreft de reisweg, is verzoekster van mening dat de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid besluit maar (zie p. 5) "*geen enkele moeite* (doet) *om het verhaal van de verzoekende partij te ontkrachten*", terwijl volgens haar de motivering concreet en precies moet zijn toegespitst op de concrete situatie en té algemene formuleringen uit den boze zijn.
Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).
De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).
Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).
De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.
Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoekster.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs bijbrengt tot staving van haar identiteit of haar asielrelaas.
De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.
Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om het ontbreken van enig bewijs -zoals de convocaties of documenten aangaande de rechtszaak- te verklaren.
De Raad wijst er verder op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen.
Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoekster (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij betreffende de verdwijning van haar echtgenoot, geen enkele stap heeft gezet om deze verdwijning te melden en om hulp te vragen via vrienden, via haar geloofsgemeenschap, via de politie (zie het verhoorverslag van 13 december 2012, p. 4, 11).
Verzoekster verklaarde tevens dat zij geen enkele poging ondernomen heeft om meer informatie te bekomen aangaande de vervolgingsproblemen. Zo kon zij niet aangeven hoever de rechtszaak -die aan de oorzaak ligt van de verdwijning van haar echtgenoot, die er ging getuigen- was geëvolueerd en had

zij geen vragen gesteld over de rechtszaak, noch tijdens haar verblijf in Armenië, noch nadat zij haar land van herkomst had verlaten (zie het verhoorverslag, p. 12).
Ook na haar vertrek uit haar land ondernam verzoekster onaannemelijk weinig stappen om meer informatie te verzamelen over haar echtgenoot.
Verzoekster verklaarde wel dat als zij contact had met haar jerets of haar zus, te vragen of zij nog nieuws hadden over haar man (zie het verhoorverslag, p. 4); zij verklaarde tevens dat er geen stappen werden gezet om meer informatie te bekomen en dat niemand iets kon doen behalve afwachten (zie het verhoorverslag, p. 5, 15).
Dat zij volgens de commissaris-generaal niet voldoende moeite heeft gedaan om haar man te zoeken, wijt zij aan het feit dat zij een diepgelovige Getuige van Jehova is en dat zij haar jerets blindelings gelooft. Zij voegt er aan toe dat ze "*laagopgeleid is en van nature naïef is*"; dat zij tot op de dag van vandaag bijna uitsluitend contact heeft met haar jerets, waardoor zij "*met handen en voeten gebonden* (is) *aan hem betreffende de zoektocht in Armenië betreffende haar man*".
Dat zij onvoldoende informatie kan verschaffen over de rechtszaak van haar man, is volgens haar te wijten aan het feit dat zij kort na diens verdwijning haar land van herkomst heeft verlaten; zij vraagt zich af "*hoe zij dan in godsnaam aan informatie* (zou) *moeten geraken?*". Bovendien laat zij gelden dat niet wordt aangetoond dat de familie over meer informatie zou beschikken aangaande de rechtszaak en de gevolgen ervan.
De Raad antwoordt dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan bijgevolg in redelijkheid worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.
Van verzoekster kan worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij initieel geen kennis heeft, ook al raadde de jerets haar aan af te wachten.

De onwetendheid die verzoekster ten toon spreidt omtrent het lot van haar man en haar inertie om meer daaromtrent te weten te komen is, wordt acht genomen het feit dat haar echtgenoot na zijn getuigenis in de rechtszaak zou verdwenen zijn en deze verdwijning de directe aanleiding is voor haar vlucht, niet aanvaard.
Haar houding maakt haar relaas ongeloofwaardig.
Op de vraag in het verzoekschrift "*hoe zij in godsnaam aan informatie* (zou) *moeten geraken?*", reikt zijzelf onmiddellijk daarop het antwoord aan door te verwijzen naar haar familie in haar land.
Haar toevoeging dat niet aangetoond wordt dat haar familie over meer informatie zou beschikken, houdt een omkering in van de bewijslast waarop niet verder wordt ingegaan.
De asielzoeker moet zijn relaas aannemelijk maken; de asieldiensten moeten niet bewijzen dat hetgeen de asielzoeker voorhoudt, zich in werkelijkheid niet heeft voorgedaan.
Waar in het verzoekschrift (zie p. 4) nog aangevoerd wordt dat verzoekster "*laagopgeleid is en van nature naïef is*", stelt de Raad vast dat in de "vragenlijst" van 19 november 2012 (zie rubriek 10, a.) aangaande vorming aangekruist werd "hogere studies/universiteit; studierichting: leerkracht, diploma - van psychologe (zie het verhoorverslag, van 13 december 2012, p. 5) behaald in 1986"- en ook blijkt dat zij gedurende 23 jaar als leerkracht werkte (zie "vragenlijst", rubriek 10, b.).
De Raad aanvaardt niet dat een getrouwde vrouw, geboren in 1959, met een hogere opleiding, moeder van een haast volwassen zoon, ook nog "naïeviteit" inroept om bij de verdwijning van haar echtgenoot de afwezigheid van enig initiatief om hem op te sporen, te rechtvaardigen.

Ten slotte wordt ook geen geloof gehecht aan de door verzoekster opgegeven reisroute.
Verzoeksters verklaring dat zij aan boord van een toeristenbus van uit Lvov (Oekraïne) de Schengenzone is binnengekomen, zonder dat zij kennis droeg omtrent de reispaspoorten, zonder te weten via welke grens de Schengenzone is binnengekomen, zonder vragen te stellen en zonder dat er met de passeur afspraken gemaakt werden, is inderdaad niet aannemelijk.
Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en door de Raad wordt aangenomen, blijkt immers dat aan de buitengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.
Gelet op het risico dat verzoekster liep op een mogelijke individuele controle is het niet aannemelijk dat zij niet op de hoogte is van meer gegevens in het paspoort.
Gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het evenmin aannemelijk dat zij zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Het is tevens onwaarschijnlijk dat de passeur zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Schengenzone, gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers.
Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute, haar reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).
De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	M. BONTE